

Unele dintre aceste pagini orchestrale dansante sunt „bisate“ pe timpul pauzelor dintre tablouri, întipăriindu-se în memoria publicului, alături de alte câteva șlagăre prezente în muzica lui Gerd Natschinski și, totodată, conferind reprezentății o cursivitate de invidiat.

Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian“ – Ce înseamnă să fii... Bunbury. **Muzica:** Gerd Natschinski. **Libretul:** Helmut Bez și Jürgen Degenhardt. **Regia:** Vlad Massaci. **Scenografia:** Dan Titză. **Coregrafia:** Florin Fieroiu. **Conducerea muzicală:** Lucian Vlădescu. **Cu:** Marius Olteanu (*Jack*), Gabriela Dăhă/ Silvia Șohterus (*Cecily*), Cătălin Petrescu/ Ștefan Popov (*Algernon*), Eugenia Ilinca (*Lady Bracknell*), Amelia Antoniu/ Mediana Vlad (*Gwendolen*), Marius Mitrofan/ Orest Pâslariu (*Frederic*), Ileana Lenghel/ Gladiola Nițulescu (*Laetitia*), Cristian Crețu (*John/Jeremias*) ș.a. **Data premierei:** 3 februarie 2007.

Piatra... prețioasă

Alegând din nou (după *Coana Chirița*, lansată în stagiunea trecută) una dintre comediiile lui Vasile Alecsandri (*Piatra din casă*), directorul fondator al Operei Comice pentru Copii (prima – și deocamdată singura – companie românească de acest fel, înființată în urmă cu 9 ani și având deja înscrise în repertoriul general aproape 30 de *opus*-uri lirice și coregrafice, foarte multe dintre ele create chiar din inițiativa sa) ar fi putut foarte bine să preia versiunea originală a premierei absolute de acum exact 160 de ani, în care muzica îi aparținea compozitorului Alexandru Flechtenmacher (aflat el însuși la pupitrul orchestrei Teatrului Național din Iași, în acea seară de 3 mai 1847); dar, ținând impactul mai puternic pe care sonoritățile familiare îl pot produce asupra micilor spectatori, doamna Smaranda Oțeanu-Bunea a preferat să solicite scrierea unei noi partituri – și nu întâmplător s-a adresat în acest scop unuia dintre cei mai talentați masteranzi de la Universitatea Națională de Muzică din București.

Foarte tânărul compozitor Roman Vlad (care nu este – cum s-ar putea crede – fiul venerabilului muzician român cu același nume, stabilit în Italia încă din 1939, ci al compozitorilor noștri Ulpiu și Marina Vlad) a creat astfel ceea ce s-ar putea numi un *musical hip-hop*, punând în valoare cu remarcabilă fantezie melodică și pregnanță ritmică acest stil larg apreciat astăzi de către consumatorii muzicii de divertisment și, în plus înnobilându-l printr-o inspirată înveșmântare timbrală. De altfel, orga electronică mânăuită de către Mădălina Florescu face adevărate minuni în suplinirea unei orchestre adevărate, iar soliștii (Stela Popescu, Cristina Eremia, Vicențiu Țăranu, Ion Dimieru, Valentin Racoveanu, Daniel Filipescu, Sorina Tiron și Valentino Tiron) se întrec în a-și susține fiecare moment muzical cu antrenul propriu cântăreților de gen.

O contribuție esențială la realizarea iluziei că pe scenă ar evolua veritabili interpreți de hip-hop o are și coregrafia spectacolului, concepută de către Vali Roșca astfel încât, folosind la maximum capacitatea tuturor soliștilor de a dansa cu o energie contaminantă, să evidențieze deopotrivă pulsația ritmului suveran și umorul situațiilor pe care muzica le definește.

Sumara scenografie a Vioricăi Petrovici face cu pertinentță apel la înclinația naturală a copiilor de a atribui obiectelor semnificații imaginare: un simplu paravan construit din mătase (printre ale cărui fâșii câțiva dintre eroii comediei tot intră și

Cristina EREMIA și Valentino TIRON

ies, ori doar își scot capul) închipuie un dulap cu rol esențial în repetatele *quiproquo*-uri ale comediei.

Dar dificultatea maximă o învinge în această montare regizorul Cristian Mihăilescu, obligat de propria sa conștiință artistică să nu reediteze nicicum soluțiile scenice pe care le-a utilizat deja (cu mare succes) în spectacolul *Coana Chirița*, realizat pe un text dramatic teribil de asemănător cu *Piatra din casă* și ca tipologie a personajelor, și ca specific al relațiilor dintre ele, ba chiar și ca limbaj. Iar reușita regizorală este cu atât mai importantă cu cât, deși până și interpreții principali sunt aceiași în ambele spectacole, ei creează roluri categoric diferite. Iată doar ipostazele cele mai izbitoare: Stela Popescu (hrăpăreața Coana Chirița) este aici o Coana Zamfira voluntară, dar în același timp capabilă de iubire, iar Valentino Tiron (râzgâiatul și prostovanul Guliță) întruchipează, la rândul său, un Nicu Pâlcu complex, care-și ascunde sentimentalismul sub masca agresivității.

Așa se face că, deși cu siguranță nu înțelegeau pe deplin textul plin de arhaisme și regionalisme al lui Vasile Alecsandri, până și prichindeii de grădiniță care umpleau sala la cea dintâi reprezentare au fost cuceriți de farmecul acestui spectacol, șlefuit aidoma unei pietre prețioase. Au dovedit-o cu prisosință și la tot pasul, prin cascade de râsete și de aplauze ritmate...

Opera Comică pentru Copii – Piatra din casă. Libretul: adaptare după piesa lui Vasile Alecsandri. **Muzica:** Roman Vlad. **Regia:** Cristian Mihăilescu. **Scenografia:** Viorica Petrovici. **Coregrafia:** Vali Roșca. **La orga electronică:** Mădălina Florescu. **Cu:** Stela Popescu (*Coana Zamfira*), Cristina Eremia (*Marghiolița*), Vicențiu Țăranu (*Doctor Franz*), Ion Dimieru (*Grigore Pâlcu*), Daniel Filipescu (*Leonil*), Sorina Tiron (*Ioana*), Valentino Tiron (*Nicu Pâlcu*), Valentin Racoveanu (*Vasile Alecsandri*). **Data premierei:** 12 februarie 2007.